

Ἀδελφοί μου,

Ἔτιμωμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙΩ πάντοτε!

Ὁ Διδάσκαλος ἐρωτᾷ ἂν ὑπάρχουν ἐρωτήσεις.

Ἑρώτησις: Ἡ λέξις Ἀρχὴ διδάσκαλε εἶναι τοποχρονικὴ ἢ εἶναι μέσα στοὺς Εἶναι. Ὅταν λέγομεν τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι δὲν ἔχει Ἀρχὴν τί πρέπει νὰ ἐννοοῦμεν.

Διδάσκαλος: Ἀρχή. Στὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν σημαίνει καὶ ἐξουσίαν καὶ ἕνα σημεῖον μέσα εἰς τὸν χώρον ποῦ καὶ ἀρχίζει καὶ ποῦ σὲν φυσικῶς ἐπακολουθεῖ ἔχει ἕνα κάποιο τέλος. Ὅταν λέτε Ἀρχὴ τώρα, μέσα στοὺς ΑΠΟΛΥΤΟ Εἶναι τί ἐννοεῖτε; Τὸ Ἀρχὴ ἢ τὸ Ἀρχίζω;

Ἑρώτησις: Εἶχα ὑπόψιν μου τὸ Ἀρχίζω.

Διδάσκαλος: Τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι, Εἶναι, δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι, Ἀρχή. Μέσα στοὺς ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι ὅμως, σὲν ἀποτέλεσμα ἐκφράσεως τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ Εἶναι τῆς Εὐαρεσκείας, ὅχι τῆς Αὐταρκειᾶς, ἢ Αὐτέλκειας δὲν ὑπάρχει Ἀρχή, οὔτε τέλος. Εἰς τὴν Θεῖαν Εὐαρέσκειαν εἶχαμεν περὶ τοῦ ἢ Θεῖα Εὐαρέσκεια εἶναι Ἐκφρασις. Ἐκφρασις, τώρα, τοποχρονικὴ; Πρέπει νὰ τὸ ὠρίσθωμεν. Ἡ Εὐαρέσκεια τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ Εἶναι, δημιουργεῖ τὸν Νοῦ. Καὶ ὁ Νοῦς τώρα εἶναι τὸ μέσον Ὑπὲρ Οὐσία, Οὐσία, Ὑπὲρ ὕλη καὶ ὕλη μέσα στοὺς ὅποιον θὰ ἔχωμεν τὴν ἔκφρασιν τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ Εἶναι σὲν ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥ καὶ σὲν ἉΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, ἐπομένως, σὲν φαινόμενα τῆς Ζωῆς. Ἡ Ζωὴ δὲν ἔχει Ἀρχή, Εἶναι, τὸ ΑΠΟΛΥΤΟ Εἶναι. Τὰ φαινόμενα τῆς Ζωῆς ἔχουν ἀρχὴν, μὴ κάποια Ἀρχὴ καὶ ἕνα Τέλος.

Ὅστε, μέσα στοὺς ΑΠΟΛΥΤΟ Εἶναι, ἡ Ἀρχὴ εἶναι μέρος τῆς Θεῖας Εὐαρεσκείας. Ἀπὸ τὴν στιγμήν ποῦ θὰ δημιουργηθῇ ἡ Ἀρχή, ἀπὸ τὸ Ἀρχίζω, δημιουργεῖται ἡ Ἐκφρασις, ἢ ἔκφρασις Ἰδέα, στοὺς Αἰώνιον παρόν. Ἐπομένως ἀκόμα εἶναι Ἰδέα ἢ Ἀρχή καὶ ὅχι τοποχρονικὴ Ἐκφρασις. Ἡ ἐρώτησις σας ἦταν κατὰ πόσον ἡ Ἀρχὴ εἶναι τοποχρονικὴ. Ἡ Ἀρχὴ δὲν εἶναι τοποχρονικὴ σὲν ἀφετηρία μιᾶς καταστάσεως ποῦ ἦδη εἶναι μέσα στοὺς ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι. Τώρα ὅμως ἡ Ἰδέα ἢ ὅποια εἶναι συμπληρωμένη μέσα στοὺς Αἰώνιον Παρόν, θὰ γίνῃ ἔκφρασις. Μὴ κάποια Ἰδέα, μέσα στοὺς κόσμους τῶν Ἰδεῶν, θὰ γίνῃ ἔννοια, μορφή. Μάλιστα. Τώρα ἀρχίζει ἡ τοποχρονικὴ ἔκφρασις.

Ἐχομεν λόγου χάριν τὴν Ἰδέα Ἀνθρώπου. Ἡ Ἰδέα Ἀνθρώπου δὲν ἔχει Ἀρχήν. Εἶναι μέσα στοὺς ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι σὲν Θεὸς Νόμος καὶ μὴ ΑΠΟΛΥΤΗ Κατάστασις μέσα στοὺς Αἰώνιον Παρόν. Δὲν ὑπῆρξε ποτέ ἐποχὴ οὔτε ποτέ θὰ ὑπάρχη καὶ θὰ ὑπάρξη ποῦ ἡ Ἰδέα Ἀνθρώπου δὲν εἶναι ὅχι δὲν θὰ ὑπάρχη, δὲν εἶναι, μπορεῖ οἱ Ἀνθρώποι νὰ μὴν ὑπάρχουν, πάνω σ' αὐτὸν ἢ ἐκεῖνον τὸν Πλανήτην, ἡ Ἰδέα Ἀνθρώπου Εἶναι, δὲν ἔχει ἀρχίσαι κάποια στιγμήν μέσα στοὺς ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι, εἶναι φύσις τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ Εἶναι.

Ὁ κόσμος τῶν Ἰδεῶν καὶ ὁ Θεὸς Διαλογισμὸς στοὺς Αἰώνιον Παρόν δηλαδὴ σ' ὅλα τὰ Στάδια ἐκφράσεως στὴν πληρότητα μιᾶς Ἰδέας, Εἶναι, στοὺς Αἰώνιον Παρόν, ἐπομένως δὲν ὑπάρχει Ἀρχή. Στὴν ἔκφρασιν θὰ πρέπη νὰ ἀρχίσῃ κατὰ νὰ τελεωθῇ, ἀλλὰ θὰ προσέξουμε τοῦ, ἐκεῖ ποῦ τελεωθῇ ἀρχίζει καὶ πάλιν. Παίρνουμε ἕνα κύκλον ὑπάρξεως τοῦ φαινομένου τῆς ζωῆς, ἐνὸς δένδρου, ἡ ἀρχὴ τί μπορεῖ νὰ εἶναι παρὰ ὁ σπόρος, ὥστε ὅσον ὁ σπόρος εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς βλαστήσεως μιᾶς μονάδος τοῦ εἴδους ἐκείνου. Ὅμως μέσα στοὺς σπόρον σὲν αἰώνιον παρόν, εἶναι, εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ ὁ σπόρος, ἢ βλάστησις, καὶ τὸ κάθε τι μέχρι τοῦ τέλους τῆς διαλύσεως τοῦ φυτοῦ ἐκείνου. Ὅμως μέσα στοὺς σπόρον ἐκεῖνον μένει αἰώνια καὶ ἡ Ἰδέα τοῦ πολλαπλασιασμοῦ, εἶναι μέσα στοὺς σπόρον ἐκεῖνον ἀκόμα προτοῦ βλαστήσῃ.

Ὁ σπόρος δταν πέσῃ στὴν γῆν ἀρχίζει νὰ βλαστήσῃ. Ἐχομεν τὴν ἀρχήν, τὴν ἀρχὴν ἐνὸς φυτοῦ, μιᾶς μονάδος μέσα στὴν Ἰδέαν ἐκεῖνην. Ἀρχίσουν πρέπει νὰ τελεωθῇ, ὥστε ὅσον πρὶν τελεωθῇ μοῦ δίδει ἄλλους σπόρους ποῦ περικλείουν ἀκριβῶς τὰς ἰδέας ἰδιότητες, πιθανότητες καὶ δυνατότητες τοῦ πρώτου σπόρου ποῦ ἔχει πέσει στὴν γῆν. Αὗτοί οἱ σπόροι εἶναι ἡ ἀρχὴ μιᾶς ἄλλης καταστάσεως φαινομένου τῆς Ζωῆς. Κλείει ὁ κύκλος τοῦ δένδρου ἐκεῖνου, ζηρᾶνεται, διαλύεται, σπέρνεται.

Πόσα ἄλλα δένδρα στοὺς ἀναμεταξύ προτοῦ ἀκόμα διαλυθῇ ἔχουν βλαστήσει τοῦ εἴδους ἐκεῖνου, ἴσως καὶ χιλιάδες. Πι' αὐτὰ ἔχουν τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος. θὰ

συμπληρώσουν όπως είπαμεν σε προηγούμενα μαθήματα τον κύκλον του είδους εκείνου, αλλά ο Νόμος μέσα στην Ίδέαν του είδους εκείνου που έχει προκαθορίσει τον κύκλον αυτόν δεν έχει άρχην, είναι μέσα στο ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ σαν φύσις του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ.

Τήν Ἀρχήν δεν θα την συναντήσωμεν στον Νοητόν κόσμον, τον κόσμον των Ίδεων, εκεί δεν υπάρχει Ἀρχή. Ἀρχή είναι, όταν δοῦμεν την θεϊαν Εὐαρέσκειαν σαν ἔκφρασιν του θεϊου Διαλογισμοῦ που είναι Ἀπόλυτα ὕπερ συνειδήτος χωρίς Ἀρχήν, χωρίς τέλος στο αἰώνιον παρόν, να μοῦ δώσει την ἀκτινοβολίαν την ὑπαρξιν της ἐκφράσεως αυτής. Τότε ἔχω την Ἀρχήν. Ἡ Ἀρχή μᾶς δίνει ταυτοχρόνως καί τās ἐννοίας του Χώρου καί του Χρόνου. Ἀπ' ἐδῶ δεν ἀρχίζει μόνον τό φαινόμενον της ζωῆς φαινόμενα, ἀπειρα, φαινόμενα της ζωῆς ἀρχίζει καί ἡ δημιουργία της ἐννοίας του χρόνου καί του χώρου σε ότι ἀφορᾷ ἀκριβῶς τό φαινόμενον αὐτό της ζωῆς.

Μέσα στο ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ δεν ὑπῆρξε ποτέ ἐποχή που δεν ἦτο, είναι καί θα είναι, ο ΝΟΥΣ. Ἐπομένως στον ΝΟΥ δεν ὑπάρχει Ἀρχή. Ἡ Ἀρχή είναι, όταν, ἀρχίζει να μορφοποιεῖται ο ΝΟΥς μέσα στους κόσμους της χωριστικότητος, προσέξετε στο σημεῖον αὐτό. Οἱ κόσμοι της χωριστικότητος ἀπό τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, μᾶς δίδουν ἀκριβῶς την ἔννοιαν της Ἀρχῆς του Χρόνου καί του Χώρου.

Θέλει βαθύ διαλογισμός γιά να μῆτε μέσα στα νοήματα αὐτά καί θα συμβούλευα στον διαλογισμόν να δοῦμεν, να μελετήσωμεν φαινόμενα της ζωῆς του φυτικού, του ζωϊκοῦ βασιλείου μέσα εἰς την δημιουργίαν ἀλλά, να μὴν σταματήσωμεν ὡς ἐδῶ να εἰσέλθωμεν εἰς τό νόημα εἰς την πρώτην αἰτίαν στην Ίδέαν ὅποτε τότε ἀντιλαμβανόμεθα τό σημεῖον ἀπό τό ὅποτον ἀρχίζει τό φαινόμενον της ζωῆς, Ἀρχή, καί τό σημεῖον που δεν ὑπάρχει πλέον ἔννοια χρόνου καί χώρου, ἀλλά τό αἰώνιον παρόν που τίποτε δεν ἀρχίζει ἐκεῖ, ΕΙΝΑΙ.

Ὅστε, χαρακτηριστικόν της Ἀρχῆς είναι ἡ ὑπαρξις. Τώρα ὅμως να μὴν παρεξηγήσωμεν την λέξιν. Ὑπαρξις σημαίνει μία κατάσταση ἡ ὅποια ἔχει μίαν ἀρχήν καί ἕνα τέλος καί μοῦ δίνει μίαν ὑπόστασιν μέσα στον κόσμον της χωριστικότητος, μέσα στον κόσμον του ὑπάρχειν. Νά μὴν ἐννοοῦμεν ὅτι πέραν του κόσμου αὐτοῦ είναι μηδέν. Νά μὴν ἐννοοῦμεν ὅπως οἱ κοῖνοι ἄνθρωποι, δεν ὑπάρχει, θα πῇ δεν ὑφίσταται, δεν είναι.

Ἐμεῖς πρέπει να ξεχωρίσωμεν τό εἶναι ἀπό τό ὑπάρχειν. Ἔχετε ἱκανοποιηθῇ; Νάλιστα.

Ἑρώτησις: Εἰς τό κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον που λέγει, "Ἐν Ἀρχῇ ἦ ὁ ΛΟΓΟΣ καί ὁ ΛΟΓΟΣ ἦν πρὸς τὸν ΘΕΟΝ καί θεὸς ἦν ὁ ΛΟΓΟΣ. Εἶναι ἀκριβῶς οἱ ἴδιες ἔννοιες οἱ ὅποτες μᾶς ἐξηγήσετε τώρα ἢ ὑπάρχει ἄλλη ἐξηγησις.

Διδάσκαλος: Ὁχι. Ἀκριβῶς ἐδῶ πρέπει να προσέξωμεν. Ἐν Ἀρχῇ μέσα στην ἐξουσίαν. Εἶναι ὁ ΛΟΓΟΣ, διότι εἶναι ἀπό τό Ἀρχῶ, διότι ἂν εἶναι Ἀρχή πῶς ὁ ΛΟΓΟΣ εἶναι ΘΕΟΣ δεν θα μπορῇ να εἶναι ΘΕΟΣ. Ἐν Ἀρχῇ ἦν ὁ ΛΟΓΟΣ = Εἰς την ἐξουσίαν εἶναι ὁ ΛΟΓΟΣ. Ἐπομένως ὁ ΛΟΓΟΣ δεν εἶναι καί τό ὅποτον δημιουργήθηκεν, εἶναι, διότι εἶναι τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ. Ἐν Ἀρχῇ ἦν ὁ ΛΟΓΟΣ = Μέσα στην Ἀπόλυτην Ἐξουσίαν του ΕΙΝΑΙ του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, ΕΙΝΑΙ, ΕΙΝΑΙ καί ὁ ΛΟΓΟΣ, δηλαδή ΕΙΝΑΙ ἡ ἔκφρασις ἀκριβῶς αὐτά που εἶπαμεν προηγουμένως. Ὁ κόσμος τῶν Ίδεων εἶναι μέσα στο εἶναι δεν ὑπάρχει. Ἡ ἔκφρασις του κόσμου αὐτοῦ μᾶς δίνει την τοποχρονικήν μορφοποίησιν τῶν Ίδεων καί τότε ἔχομεν μίαν Ἀρχήν.

Στο Εὐαγγέλιον μᾶς συμπληρώνει τὸν κύκλον του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ἐκφράσεως καί μὴ ἐκφράσεως. Ἐν Ἀρχῇ. Τήν Ἀρχήν του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ. Ἐν Ἀρχῇ ἦν ὁ ΛΟΓΟΣ = ΕΙΝΑΙ ἡ ἔκφρασις, ΛΟΓΟΣ ἐδῶ θα πῇ ἔκφρασις καί ἡ ἔκφρασις εἶναι πρὸς τὸν ΘΕΟΝ, φύσις του ΘΕΟΥ καί ὁ ΛΟΓΟΣ ἔκφρασις ΕΙΝΑΙ ὁ ΘΕΟΣ, συμπληρώνεται ὁ κύκλος.

Ἑρώτησις: Εἶναι Οὐσία καί φαινόμενον δηλαδή ὁ ΛΟΓΟΣ.

Διδάσκαλος: Ὁχι προσέξετε τώρα. Ἐν Οὐσία ΕΙΝΑΙ, ὕπερ Οὐσία, ἡ καί πέραν της ὕπερ Οὐσίας ἀκόμα, στο ΕΙΝΑΙ, ΕΙΝΑΙ ὁ ΛΟΓΟΣ. Ἡ ἔκφρασις πλέον δεν εἶναι ὁ ΛΟΓΟΣ, εἶναι ἔκφρασις του ΛΟΓΟΥ.

Νά τό κάμωμεν πῶς πολὺ ἀντιληκτόν. Ὁ ἐσώτερος ἐαυτός σου σαν θεία Μονάς, ΕΙΝΑΙ μέσα στο ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ καί φύσις αὐτοῦ του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, στην ἀπαραίτητά του φυσικῇ, εἶναι καί ἡ ἔκφρασις, ΕΙΝΑΙ μέσα στην Ἀντικειμενικήν του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, ἔχει ὅμως καί την Εὐαρέσκειαν του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ καί ἐκφράση τὸν ἐαυτόν του, μέσα ἀπὸ τὸν

ἐαυτὸν του, φύσις τοῦ ἐαυτοῦ του. Σάν μέσον ἐκφράσεως τώρα εἶναι ὁ Νοῦς, θεὸς δὲν εἶναι ὁ Νοῦς, εἶναι μέσον, εἶναι ἡ πρώτη ἔκφρασις καὶ ἐκφράζεται, προεκτείνεται. Στὴν περίκτωσιν τὴν δικήν σας διέρχεται διὰ τῆς Ἰδέας τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸν Νοητὸν κόσμον. Διέρχεται. Τώρα, τὸ διέρχεται πρέπει νὰ διευκρινίσωμεν. Ἡ Ἰδέα Ἀνθρώπου δὲν εἶναι φύσις τῆς θείας αὐτῆς Μονάδος; Εἶναι. Ἀλλὰ ἐφ' ὅσον εἶναι δὲν διέρχεται, εἶναι μέσα, μέσα του, καὶ μέσα της. Τὸ διέρχεται σημαίνει νὰ τὴν πάρῃ καὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ ἐκδηλώνεται τοποχρονικὰ σὰν πλὴθὺν ἔννοια καὶ μορφή. Ἡ πρώτη θὰ ἔλεγα ἀκτινοβολία εἶναι ἡ Ψυχὴ Αὐτοεπίγνωσις ἐαυτοῦ μας.

Τώρα νὰ τὸ θεσώμην καλύτερα. Ἡμεῖς σὰν Ψυχὴ Αὐτοεπίγνωσις ἔχομεν μίαν Ἀρχὴν καὶ ἓνα τέλος; Ναί, σὰν Ψυχὴ Αὐτοεπίγνωσις, Ναί. Ἀρχίζουμεν νὰ ἐκφράζωμεν τὸν ἐαυτὸν μας μόλις ἔχομεν διέλθῃ διὰ τῆς Ἰδέας τοῦ Ἀνθρώπου. Ἐπομένως ἡ Ψυχὴ Αὐτοεπίγνωσις ἔχει Ἀρχὴν. Ἀρχίζει καὶ τελειώνει ποῦ; Προσέξτε, προσέξτε στὸ σημεῖον αὐτό, διότι, Ἀρχίζω δὲν σημαίνει κερδίζω κάτι ποῦ δὲν ἔχω καὶ δὲν εἶμαι καὶ στὴν ἐπιστροφὴν δὲν ἔχω τίποτε νὰ χάσω.

Ἐδῶ θέλω ἀκριβῶς νὰ τὸ διευκρινίσωμεν αὐτό. Τῆς θείας Μονάδος ἐαυτοῦ μας ἡ Ἰδέα ἄνθρωπος ὅπως καὶ ὅλες οἱ Ἰδέες, κόσμοι τῶν Ἰδεῶν εἶναι φύσις της. Ἐκλέγει μίαν ἀκτινοβολία της καὶ αὐτὴ στὴν πολλαπλότητά της ζεῖ στὴν θεῖαν Αὐτάρκειαν. Σὰν φαινόμενον τῆς θείας Εὐαρεσκείας ἀκτινοβολίες της προεκτείνονται μέσα τῆς δικῆς της φύσεως, διότι, οἱ κόσμοι τῶν Ἰδεῶν εἶναι φύσις της, ἰδιότης της. Μερικὲς ἀκτινοβολίες σὲ Ἀρχαγγελικὲς τάξεις μερικὲς διὰ τῆς Ἰδέας τοῦ Ἀνθρώπου.

Ὅστε, μέσα στὸ Λιῶνιον παρὸν, ἡ Ἰδέα Ἀνθρώπου εἶναι, μέσα, ὅχι τώρα στὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι, στὴν θεῖαν Μονάδα ἐαυτὸν μας, τὸ ἴδιο εἶναι. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ὅμως ποῦ ἡ ἀκτινοβολία, ἀκτινοβολία, εἶναι μίαν ὄντοτης ἡ ἡποία ποτὲ δὲν ἄρχισε, ποτὲ δὲν τελειώνει, ὁ λεγόμενος ἐσώτερος ἐαυτὸς μας, καὶ, δὲν ἐννοῶ τώρα τὴν θεῖαν Μονάδα, ἀλλὰ, τὴν ὑπὸ ἀτομικοποιήσιν προέκτασιν μας ἡ ἡποία εἶναι καὶ θὰ εἶναι, πάντοτε τὸ ἴδιο. Ὅστε τὸ φαινόμενον μᾶς οἶδε ὅχι τὴν ἀτομικοποιήσιν, τὴν ὄντοποίησιν, ἀλλὰ τὴν ἀντίληψιν τοῦ τί εἴμεθα καὶ πῶς ἐκφράζομεν τὸν ἐαυτὸν μας.

Τώρα, ἡ ἀκτινοβολία αὐτὴ εἰσέρχεται μέσα στὴν Ἰδέα Ἀνθρώπου ποῦ εἶναι φύσις της καὶ μέρος τοῦ ἐαυτοῦ της. Ἀρχίζει τώρα. Ὅστε ἡ Ψυχὴ Αὐτοεπίγνωσις ἔχει Ἀρχὴν, ἐνδύεται, δηλαδὴ, μορφοποιεῖται, Νοητὴν Ὑπὲρ Οὐσίαν, Νοητικὴν Οὐσίαν, Ψυχικὴν Ὑλὴν Οὐσίαν, καὶ παχυλὴν Ὑλὴν καὶ γίνεται ἄνθρωπος. Ὅστε ὁ ἄνθρωπος ἔχει μίαν ἀρχὴν καὶ θὰ ἔχῃ καὶ ἓνα τέλος. Τώρα βρισκομεν κύκλους μέσα σὲ κύκλους. Ἐχει γίνει Ἀνθρώπος μέσα στὴν παχυλὴν Ὑλὴν, μερικὰ χρόνια καὶ τὴν ἐγκαταλείπει, συμπλήρωσε τὸν κατώτατον κύκλον, εἰσέρχεται εἰς τοὺς κόσμους τῆς παρούσης προσωπικότητος Αὐτοεπίγνωσεως ἐαυτοῦ του ποῦ κέντρον της εἶναι ἡ Μόνιμη τώρα πλεον προσωπικότης Αὐτοεπίγνωσις ἐαυτοῦ ἡ Ψυχὴ Αὐτοεπίγνωσις καὶ προτοῦ συμπληρώσῃ τὸν κύκλον ἡ Ψυχὴ Αὐτοεπίγνωσις ἡ ἡ Μόνιμη Προσωπικότης Αὐτοεπίγνωσις, θὰ ξανακατέλθῃ. Μέσα στὸν κύκλον συμπληρῶνεται καὶ δεῦτερος καὶ τρίτος, πολλοὶ κύκλοι, μέχρις ὅτου διαγράψῃ τὴν Ἀπόλυτην τροχίαν ἀπὸ τὸν κόσμον τὸν Νοητὸν στὴν παχυλὴν Ὑλὴν καὶ τὴν ἐπιστροφὴν ὡς ἐκεῖ. Αὐτό θέλω νὰ τὸ προσέξτε πιὸ πολὺ. Κατέρχεται συμπληρῶναι ἓνα κύκλον, εἰσέρχεται στὸν Ψυχικὸν κόσμον ὑποσυνειδητῶς, διέρχεται διὰ τοῦ Νοητικοῦ κόσμου καὶ πάλιν ξανακατέρχεται, συμπληρῶναι κύκλους μέχρι τῆς τελειώσεως μιᾶς ὄντοτης, τώρα πρόκειται περὶ ὄντοτης, ὑπάρξεως, ποῦ ὀνομαζομεν παροῦσαν προσωπικότητα Αὐτοεπίγνωσιν ἐαυτοῦ. Διότι ἡ παροῦσα προσωπικότης Αὐτοεπίγνωσις ἐαυτοῦ δὲν διαλύεται μὲ τὸν θάνατον τοῦ ὕλικου σώματος προσέξτε στὸ σημεῖον αὐτό. Στὸν δεῦτερον θάνατον στὴν ἀφομοίωσιν μὲ τὴν Ψυχὴν Αὐτοεπίγνωσιν διαλύεται, ἀφοῦ ἔχει ἐπωμισθῇ πολλὰ, πολλὰ τοποχρονικὰ ὀνόματα καὶ χαρακτηριστικὰ, θὰ ἔλθῃ ὅμως κάποιον τέλος, θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν θεῖαν Μονάδα σὰν πλήρης σὰν μίαν ὄντοτης, ἡ παροῦσα προσωπικότης Αὐτοεπίγνωσις ἀφομοιωθεῖσα μὲ τὴν Μόνιμη Προσωπικότητα Αὐτοεπίγνωσιν, Ψυχὴ Αὐτοεπίγνωσιν, τότε ἔχομεν τὸν λεγόμενον δεῦτερον θάνατον, εἶναι τὸ τέλος, τὴν ἀρχὴν τὴν εἴχαμεν εἰς τὴν πρώτην, καθόδον, τώρα ἔχομεν τὸ τέλος καὶ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ κύκλου τῆς Ψυχῆς Αὐτοεπίγνωσεως. Εἰσέρχεται ὡς τὴν Ἰδέαν ἄνθρωπον, εἰσέρχεται διὰ τῆς Ἰδέας τοῦ Ἀνθρώπου εἰς τὴν Μόνιμην Προσωπικότητα Αὐτοεπίγνωσιν ἐαυτοῦ. Τώρα, δὲν ἔχει χάσιν τίποτε. Τί ἔχει κάμει; Ὅλην τὴν διέλευσιν της διὰ τῶν αἰῶνων, ὅλες τὰς ἐμπειρίας ποῦ πῆρε τὰς μεταφέρει ὡς σὰν φαινόμενον τοποχρονικὸν μὲ τὴν ἔννοιαν τοῦ χρόνου καὶ τοῦ

χώρου αλλά τα πάντα μέσα εις τον έαυτόν της σάν αιώνιον παρόν, τίποτε δέν θα χαθῇ, ἔχει συμπληρώσει τόν μεγάλο κύκλον καί εισέρχεται πλέον εις τήν λεγομένην αἰωνιότητα. Ἀλλά καί τότε βγήκε ἀπὸ τήν αἰωνιότητα ἀφοῦ, ὅλα εἶναι μέσα στήν αἰωνιότητα σάν ἔκφρασις, προσέξετε σὸ σημεῖον αὐτό.

Ὅποτε, φαινόμενο μέσα εις τήν αἰωνιότητα.

Ἑρώτησις: Μήπως εἶναι αἰώνιον συνακόλουθον τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ.

Διδάσκαλος: Ὅπωςδήποτε. Διότι ποτέ δέν ὑπῆρξεν Ἀρχή, πέραν τῶν φαινομένων καί τῶν Ἐκφράσεων, τὰ ὅποτα ὡστόσον εἶναι μέσα εις τήν Ἀπόλυτην Ἀρχήν.

Ἑρώτησις: Γιὰ καλύτερην προσέγγισιν ὁμως δέν θα μπορούσαμεν νὰ διακρίνωμεν τόν ΛΟΓΟΝ ΣΕ ΛΟΓΟΝ Ὑπερουσίαν Οὐσίαν καί σέ ΧΡΙΣΤΟΝ ΛΟΓΟΝ εις τοὺς τοποχρονικοὺς κόσμους;

Διδάσκαλος: Θα μπορούσαμεν νὰ τὸ κάμωμεν ἀλλὰ δέν θα ἦταν ἀπολύτως ὀρθόν. Θα μπορούσα φυσικά νὰ μελετήσω τὸ χέρι σας τήν ὥραν πού συγγράφει ἓνα βιβλίον, ἀσφαλῶς τὸ χέρι σας εἶναι πού συγγράφει δέν εἶναι. Ἀλλὰ εἶναι τὸ χέρι σας ἢ οἱ Ἰδέες εἶναι στήν κεφαλὴν σας; Εἶναι χαρακτηριστικόν τοῦ χεριοῦ σας τὸ ὅτι συγγράφετε τήν ὥραν ἐκείνην, ἢ εἶναι κάτι πού ὑπάρχει μέσα σὸ ΕΙΝΑΙ σας, μέσα στόν Ἐγκέφαλόν σας νὰ τὸ ποῦμεν οὕτω πως καί τὸ μεταφέρετε διὰ τοῦ χεριοῦ σας πάνω σὸ χαρτί.

Τώρα ἀσφαλῶς βλέποντας τὸ χέρι σας νὰ γράφῃ καί σκύβοντας νὰ διαβάσω τὸ τί γράφει θα πρέπη νὰ ὑποθέσω ὅτι τὸ ὅτι γράφετε εἶναι προϊόν τῆς χειρὸς; Ὁχι. Μπορεῖ νὰ περιπέσωμεν σ' αὐτὸ τὸ λάθος μιά καί δέν ἔχομεν εἰσόδους μέσα εις τήν Νοητικὴν ὑπόστασιν σας δέν ἔχομεν γνωρίσει ἐσᾶς σάν πρόσωπον διαλογιζόμενον.

Ἐνας εἶναι ὁ Πανσυμπαντικὸς ΛΟΓΟΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, μπορούμεν νὰ τόν δοῦμεν καί νὰ τόν μελετήσωμεν σὲ διαφορὰς χωριστὰς τοποχρονικὰς ἔκφράσεις ὅπωςδήποτε, ἀλλὰ νὰ μὴν περιπέσωμεν σ' αὐτὸ τὸ μεγάλο λάθος.

Καί ὁ Πλανητικὸς ΛΟΓΟΣ καί ὁ Ἡλιακὸς ΛΟΓΟΣ καί οἱ Γαλαξιακοὶ ΛΟΓΟΙ καί ὅποιοι ἄλλοι ΛΟΓΟΙ εἶναι ὅλα ἔκφράσεις τοῦ ἑνὸς καί μόνου Πανσυμπαντικοῦ Λόγου, εἶναι Ἐκφράσεις τῶν Πάντων Ἀγίων Ἀγιωτάτου ΛΟΓΟΥ. Ἐνας εἶναι ὁ ΛΟΓΟΣ, ἓνα εἶναι τὸ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ, ἓνα σὲ Οὐσία μέσα στήν Πολλαπλότητά τους. Θέλει πολὺ διαλογισμὸν γιὰ νὰ εἰσέλθωμεν σ' αὐτὰ τὰ Νοήματα.

Ἑρώτησις: Σὲ προηγούμενα μαθήματα ἔλεχθῃ ὅτι ἀπὸ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ἐκπέμπονται Θεῖες Μονάδες μέσα στόν ἑαυτόν, ἀλλὰ καί πάλιν οἱ Θεῖες Μονάδες ἐκπέμπουν Θεῖες ἀκτινοβολίες, ἀλλὰ σὲ ποῖόν στάδιον ἐκπέμπουν αὐτὲς τὲς Θεῖες ἀκτινοβολίες, προτοῦ διέλθουν διὰ τῆς Ἰδέας τοῦ Ἀνθρώπου, ὑπελαβή μεσολαβεῖ μιά διδασκαλία μεταξύ τῆς ἐξόδου ἀπὸ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ καί τῆς προεκτάσεως διὰ τῆς Ἰδέας τοῦ Ἀνθρώπου; Πότε καί σὲ ποῖόν φάσιν.

Διδάσκαλος: Ἡ λέξις τότε καί σὲ ποῖόν φάσιν εἶναι τοποχρονική. Σὲ ποῖόν φάσιν; Εἶναι τοποχρονικὸ καί θα πρέπη ν' ἀντιληφθῶμεν μὲ τόν χρόνον καί τόν χώρον.

Ἑρώτησις: Γιὰ νὰ τὸ ἀντιληφθῶ πλήρως μοῦ φαίνεται ὅτι προσεγγίζω καλύτερα τὸ θέμα ἂν φανταστῶ ὅτι ἐκπέμπονται μόνον ἀπὸ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ οἱ Θεῖες Μονάδες.

Διδάσκαλος: Μὴ δέν ἐκπέμπονται, ΕΙΝΑΙ. Οἱ Θεῖες Μονάδες

Ἑρώτησις: Προεκτείνονται ἤς ποῦμεν.

Διδάσκαλος: Μῆρος των, ἀκτινοβολίες των. Ὁ ἥλιος εἶναι ἐκεῖ πού εἶναι ἐκπέμπει μυριάδες ἀκτινοβολίες.

Ἑρώτησις: Ἐπιμερίζεται ἢ αὐτὰ Θεῖα Μονάδα.

Διδάσκαλος: Καί καί Ὁχι. Φαινομενικῶς καί, ἔχει τήν Πολλαπλότητά της ἀλλὰ ποτέ δέν ἔχει ἀποσπασθῇ μιά οὐκείτης τῆς θείας Μονάδος ἀπὸ αὐτὴν διότι ὅλες οἱ προεκτάσεις της εἶναι μέσα της, δέν προεκτείνεταί σὲ κάποιον χώρον πού δέν εἶναι, ἢ Θεῖα Μονάδα. Οἱ Θεῖες Μονάδες εἶναι σ' ἓνα σταθερόν σημεῖον Κατάστασιν, ὅχι χώρον μέσα σὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ. Θα τὸ προσέξετε ἂν μπόρεσετε νὰ ξεφύγετε ἀπὸ τήν ἔννοιαν τοῦ χώρου καί τοῦ χρόνου. Ἐδῶ εἶναι ἡ δυσκολία σας. Ὅταν ξεφύγετε ἀπὸ τὸ παρελθόν, παρόν καί μέλλον

και εισδύσετε εις τό λεγόμενον αιώνιον παρόν μή εκφρασιν, τότε θα λύσετε την άπορίαν σας.

Αί θεϊκές Μονάδες, Εΐναι, μέσα στο ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, Καταστάσει όχι σε Χώρον ή Χρόνον και όπως εΐναι οι ίδιες μέσα στον Ίδιον τον έαυτόν τους πέραν έννοιας Χρόνου και χώρου εκφράζονται στην Πολλαπλότητά των.

Ό έαυτός σας όπου και να πάη όσον και άν προεκταθή, δηλαδή πως να εισέλθης εις τον Νοητόν κόσμο, τον Νοητικό, στον Ψυχικόν στον παχυλόν ύλικόν, να δημιουργήσης, έναν ύλικόν σωμα και επιστροφήν, μερικήν, ή όλικήν μέσα στην θεϊαν Μονάδα έαυτό σου εΐσαι και πάλιν δέν ξεφυγες. Εΐσαι ότι εΐσαι, και εκφράζεις της θεϊας Μονάδος έαυτού σου την πληρότητα ώς έν Ψυαρέσκεια. Προτού ξεφύγεις από την έννοϊαν του Χρόνου και του Χώρου δέν εΐναι εύκολον να άντιληφθής αυτήν την κατάσταση. Όμως μέ βαθύτερον διαλογισμόν θα εισέλθης.

Ερώτησις: Εΐναι άποτελεσμα της Πολλαπλότητος του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ και όχι ειδικά της θεϊας Μονάδος διότι και ή θεϊα Μονάδα εΐναι μέσα στο ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ.

Αιόδοσκαλος: Άκριβώς, δέν άποκτά νέες ιδιότητες τό ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ όταν γίνη θεϊα Μονάς διότι ΕΙΝΑΙ τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ και όπως εΐναι ή φύσις του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, Εΐναι και ή φύσις της θεϊας Μονάδος. Έαυτού μας, δέν έχει λιγοστεψει δέν έχει αλλάξει μέ τό να όνομασθή θεϊα Μονάς, δηλαδή να έχη μέσα στο ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ δικά της χαρακτηριστικά.

Νά τό θέσω καλύτερα. Άν αυτήν την στιγμήν έσεΐς εΐσθε ήρεμος γαλήνιος, μετά άρχισε μέσα σας να δημιουργοῦνται ώρισμένες έπιθυμίες εΐτε τές εκφράζετε εΐτε δέν τές εκφράζετε δέν έχει σημασίαν, δονήσθε, τές έλέγχετε ή δέν τές έλέγχετε, σās εκπραδίζουν ή δέν σās εκπραδίζουν, έσεΐς αλλάζατε καθόλου σάν άτομον; Αύτά εΐναι εκφρασες και τοποχρονική, διότι όταν ήρεμήσετε και πάλιν μέσα εις τον χρόνον έχετε εκφράσει αυτό τό φαινόμενον, έσεΐς εΐσθε αυτός πού πάντα εΐσθε, μέσα σας εΐναι αυτές οι εκφράσεις εΐπαμεν δέν τές έχετε εκφράσει εις τον παχυλόν ύλικόν κόσμο σάν πράξεις, εΐναι σκέψεις, εΐναι έπιθυμίες πού σās δονοῦν. Εΐτε τές σιγήσετε εΐτε τές έχετε σε υπερέντασιν, έσεΐς αλλάζετε; Μέσα σας εΐναι. Εΐναι κάτι άνάλογο.

Τώρα, υπάρχει εις την κατάστασην αυτήν έννοια Χρόνου και Χώρου;

Και μία κάποια έννοια Χρόνου και Χώρου υπάρχει, στην διαδοχήν της εκφράσεως αὐτῶν τῶν έπιθυμιῶν και σκέψεων.

Χώρου, άφοῦ δέν τές έχετε εκφράσει τοποχρονικά, όμως σάν μία έννοια υπάρχει μέσα σας, μέσα σας υπάρχει ή έννοια χρόνος και χώρος, υπάρχει και ο χώρος και ο χρόνος στους κάτω κόσμους πού θα εκφράσετε, πολύ διαφορετικές έννοιες όμως. Και μετά εισέρχεσθε μέσα στο αιώνιον παρόν, πήρατε την έμπειρίαν σας. Θα μωρησете να κλείσετε τά μάτια σας και όλα, όσα σās έδωσεν μία έπιθυμία και σκέψις και ή σκέψις μέ αυτήν μωρεΐτε να τά έχετε στην στιγμήν εκείνην, φεύγετε από την έννοϊαν του Χρόνου και του Χώρου διότι δέν θα ήήτε φαινόμενα, ούτε μέ την σκέψιν άκόμα. Δέν εΐναι φυσικά πολύ ικανοποιητικό αυτό αλλά δέν έχομεν πιο ικανοποιητικό μέσο να άντιληφθήτε αυτήν την κατάσταση.

Τό έμπόδιον εΐναι ή έννοια του Χρόνου και του Χώρου εις τές διάφορες καταστάσεις εις τον παχυλόν ύλικόν κόσμο, στον Ψυχικόν κόσμο, στον Νοητικόν κόσμο και θα πρέπη γιά να εισέλθωμεν σ'αυτήν την γνώσιν έμπειρίαν, πιο πολύ έμπειρίαν, παρά γνώσιν, πρέπει προηγουμένως να εξαητλήσωμεν τό θέμα των έννοιῶν περί χώρου και χρόνου.

Χρειάζεται διαλογισμός.

Γύμνασμα.

Πάρτε βαθειές εισπνοές. Νά αισθανεσθε μέσα στο ύλικόν σας σωμα όλόκληρον τό ύλικόν σας σωμα, δηλαδή να αισθανεσθε τον αισθησιακόν αϊθέρα μέσα στο ύλικό σας σωμα, δηλαδή να αισθανεσθε τον αισθησιακόν αϊθέρα μέσα στο ύλικό σας σωμα, καμμιά κίνησις. Δέν θέλω τον κινητικόν αϊθέρα, θέλω μόνον τον αισθησιακόν αϊθέρα, αισθανεσθε, μέσα στο ύλικόν σας σωμα.

Τί αἰσθάνεσθε, μελετᾶτε, τό τί αἰσθάνεσθε, κρύο, ἔξοτη ταραχή. Ἀσφαλῶς ὅλα αὐτά μπορεῖτε νά τά αἰσθάνεσθε, ἐξαρτᾶται σέ ποιό σημεῖον εὐρίσκεσθε τῆς προσηλώσεώς σας καί τοῦ τί παίρνετε ἀπό τόν γύρω σας Ψυχικόν κόσμον. Ὅμως, τώρα ἡμεῖς θά τά σιγήσωμεν ὅλα αὐτά. Τό μόνον ποῦ θά αἰσθάνεσθε νά μετατρέψετε τόν αἰσθησιακόν αἰθέρα σέ γαλήνη, ἡρεμία. Αἰσθάνεσθε μέσα στό ὕλικο σας σῶμα τήν γαλήνην. Ὁ αἰσθησιακός αἰθέρ ἔχει μετατραπεῖ σέ γαλήνην, καμμιά κίνησις, κανέναν σπασμόν νεύρων ἢ μέρος τοῦ σώματος. Ἐῖσθε τώρα μέσα στό ὕλικο σας σῶμα στό διπλοῦν αἰθερικόν σπθ αἰσθησιακόν αἰθέρα, γαλήνη.

Στήν γαλήνην μπαίνουμεν μέσα στό Αἰώνιον παρὸν δέν θά ἔχουμεν ἐντυπώσεις, γεγονότα, σκέψεις, ἐπιθυμίες ποῦ μᾶς δίδουν τοποχρονικές ἐννοιες εἴτε στόν παχυλόν ὕλικόν κόσμον εἴτε στούς Ψυχικούς κόσμους, τώρα θέλουμεν ἀπόλυτην γαλήνην.

Φεύγετε ἀπό τήν ἔννοιαν τοῦ χρόνου καί τοῦ χώρου, εἰσθε ἡ γαλήνη. Γαλήνη, Ἀπόλυτη Γαλήνη, ἔξω ἀπό τήν ἔννοιαν τοῦ Χρόνου καί τοῦ Χώρου.

Ἀρκεῖ.

Κι ὅμως δέν ἔχετε ἀπαγκιστρωθῇ ἀπό τήν ἔννοιαν τῆς μορφῆς σας. Καθένας σας ἤξευρεν ὅτι εἶμαι ἕνας ἄνθρωπος ὑποσυνειδήτα, ἔχω ἕνα ὕλικο σῶμα εἶμαι μέσα σ' αὐτό τό διπλοῦν αἰθερικόν, τόν αἰσθησιακόν αἰθέρα, δέν μπορεῖτε νά ξεφύγετε νά μπῆτε μέσα στήν ἀπόλυτην γαλήνη. Εἴσαстан μέσα στήν γαλήνην ποῦ σᾶς ἔδιδεν αὐτή ἡ λιμνοῦλα τοῦ αἰσθησιακοῦ αἰθέρος ποῦ εἶναι μέσα στό διπλοῦν αἰθερικόν σας.

Ἄν τό πετύχετε θά μπῆτε μέσα στόν αἰσθησιακόν αἰθέρα τοῦ Πλανήτου, μέσα στήν Γαλήνην τοῦ Πλανήτου. Καί μετά ὅταν θά τό ξανακάμετε μέ κάποιον σκοπόν θά ὀῆτε ὅτι θά μπῆτε μέσα στήν λεγομένην κοσμικήν συνειδήσιν.

Φεύγετε ἀπό τόν κόσμον τῆς χωριστικότητος καί εἰσέρχεσθε μέσα σέ μιᾶ νέαν κατάστασιν ποῦ δέν εἶναι εὐκόλον νά περιγραφῶμεν μέ λόγους.

Ὅπωςδήποτε αὐτό τό γύμνασμα πρέπει νά τό κάμετε τακτικά ὅσοι θέλετε πραγματικά νά γευθῆτε τήν γαλήνην ἔστω μέσα σ' αὐτήν τήν λιμνοῦλλαν τοῦ διπλοῦ αἰθερικοῦ κρίν νά προεκταθῆτε μέσα στόν ὠκεανόν γύρω σας, μέσα σας.

Καί μέ τόν τρόπον αὐτόν ἡρεμοῦν καί τό ὕλικόν σῶμα καί τό Ψυχικό σῶμα καί τό Νοητικό σῶμα ποῦ πιστέψετε σήμερα ἔχει τόσην μεγάλην ἀνάγκην νά ξεκουρασθῇ γιά νά μᾶς σηκώσῃ ἀπό τήν σύγχυσιν τῶν τοποχρονικῶν ἐφιαλτῶν.

"Στῶμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙΑ πάντοτε".